

ERFENIS VAN DE GODEN

Boek 1

Strijd van de Profeten

Door Rolf Österberg

Hoofdstuk 1

Ysland

Langzaam komt de godin omhoog. Haar sluimering heeft haar bezorgdheid niet weggenomen, maar dat heeft het al zeker honderd jaar niet. Ze houdt van de gewoonten die stervelingen nodig hebben om hun korte leven in stand te houden. Slapen, het nuttigen van een maaltijd en het drinken van thee horen daar bij. Ze strijkt een grijze lok die voor haar ogen hangt opzij en komt omhoog van haar zachte matras. Met een enkel handgebaar kleedt ze zich in een lang, bruin wollen gewaad en kijkt in een spiegel die voor haar verschijnt.

De godin fronst een ogenblik haar wenkbrauwen en haalt haar schouders op. De jaren beginnen te tellen. Meer dan duizend jaar geleden kwam ze op voorspraak van een oude godin, die naar de diepe slaap uitzag, naar Ysland. Omdat de oude godin de Magie van Schone Schijn op zichzelf toepaste, bezat zij een eeuwig jeugdig uiterlijk. Maar die Magie verhindert niet dat het lichaam onzichtbaar veroudert. Zij bezit die Magie ook, maar heeft er nooit gebruik van gemaakt. De grijze strepen in het haar en de kraaienpoten om haar ogen zijn haar getuigen.

De godin zweeft naar het midden van haar zuiver ronde onderkomen, dat uit hout en canvas is opgetrokken en door lantaarns warm wordt verlicht. Zij is in staat om een andere omgeving te creëren, maar geeft de voorkeur aan dit onderkomen in Ysland. Ze mompelt een paar woorden en er verschijnen een comfortabele stoel, een tafeltje met daarop een beker en een pot warme thee. Ze knikt en een onzichtbare hand schenkt thee in. Genietend neemt ze een slok van het geurige vocht.

Ze kijkt naar de wat primitieve schilderijen op de houten wanden, het canvas en het plafond, die scènes van het Ysvolk uitbeelden. Op één staan vier jagers in een boot die harpoenen naar een waahl gooien en op een ander twee mannen die een net aan boord trekken. Zij geeft aan waar de vissers een waahl kunnen doden en waar zich een school vis bevindt. Ook beschermt

zij haar volk tegen indringers, iets wat in de laatste honderd jaar slechts één keer nodig is geweest. Een aantal Wrannathar was op jacht naar waahlen en ze drongen daarbij de visgronden van het Ysvolk binnen. Hun roekeloosheid hebben zij met de dood moeten bekopen. Kraken, enorme achtarmige zeedieren waarop door het Ysvolk niet wordt gevist, trokken op haar verzoek de scheepjes naar de ijskoude diepte.

Haar gedachten gaan driehonderd jaar terug. Ze glimlacht als ze aan Nanali denkt, de dochter van koning Danakrong van Varingholt, die zich verzet tegen het plan van haar vader om de moeraseilanden van Waktura in te lijven. De strijd die daarna ontstond, is lang en bloedig geweest. Uiteindelijk zegevierde Nanali, maar het heeft haar ontzettend veel gekost. De laatste dertig jaar van haar leven bracht zij door als godin, waarna zij de moed had om de diepe slaap te omarmen. Voor haar gevoel was haar leven voltooid. Nanali heeft vrede op een groot deel van de aarde gebracht. Veel stervelingen aanbidden haar. Dat is nu eenmaal hun aard. Zij hebben spirituele, mystieke wezens nodig waar ze zich, vooral in tijden van nood, toe kunnen wenden. Zij kunnen niet weten dat Nanali hun gebeden niet meer hoort. De diepe slaap is wat het woord zegt: een slaap. Een god of godin kan daaruit ontwaken als deze dat wil, maar kan niet langer een fysieke of zelfs transparante vorm aannemen. Nanali heeft nooit te kennen gegeven dat ze eruit wil ontwaken, en zij heeft het haar nooit voorgesteld. De godin is, tot nu toe, altijd van plan geweest om Nanali's wens te eerbiedigen. Ze hoopt dat ze zich nooit geroepen zal hoeven voelen om haar diepe slaap te onderbreken.

Ze drinkt nog een slok geurige thee en staart nadenkend voor zich uit. Lang leefden de volkeren ten noorden van het Grote Water in voorspoed en vrede. De Kygs schuwden oorlog en dreven handel met de meest oostelijke Wrannathar-stam in Arnach, de Varons en zelfs de Abliai, de bewoners van Alula. Verder naar het zuiden, voorbij het Grote Water, kan ze niet zien. Haar Magie beperkt zich tot de noordelijke landen.

Na meer dan tweehonderd jaar kwam daar geleidelijk aan verandering in. Het was niet haar taak om dat te verhinderen. Zij is het Ysvolk toegegaan. Ook hier heeft de tijd niet stilgestaan. Haar volk handelt met de Daska, die meesters zijn in het bewerken van ijzer, het maken van instrumenten en delven van edelstenen. Benen speren en zwaarden hebben plaatsgemaakt

voor ijzeren wapens en hun schepen kunnen verder de zee op sinds die over betere navigatiemiddelen beschikken.

De voorspoed van de volkeren bracht hun rijkdom, maar de oneerlijke verdeling ervan begon toch weer de boventoon te voeren. De welvaart bracht decadentie met zich mee. Het verval was het duidelijkst in de grotere steden van Varingholt te zien, zoals Varing, Kranörad en Bumora, maar het stak ook, zij het in mindere mate, in Alula en zelfs Arnach de kop op. In Varingholt bouwden rijke kooplieden grote buitenhuizen en hielden er privélegers op na. Zij verworven steeds meer macht en politieke invloed. Een Raad van zes kooplieden bepaalt nu in Varing wie er op de troon mag plaatsnemen. Zij hebben zich verrijkt door landerijen, ver onder de waarde, van de koning te verwerven waarbij corruptie een grote rol speelde. Echter, de grootste rijkdom kwam van de handel in paver, dat vooral uit Alula komt. Het sluipende gif heeft een verlamdende invloed op elke gebruiker. Slaven zijn er in Varingholt al honderden jaren niet meer, maar de verslaafden zijn niet veel beter af. Moord en doodslag zijn aan de orde van de dag. Het verval in grote delen van Varingholt is schrijnend.

De godin pakt een chocolade bonbon en steekt die in haar mond. De zoektheid doet haar goed.

Ze was niet in staat om het tij te keren. Zoveel Magie bezit zij niet. Ze heeft ruim tweehonderd jaar het Dodenwoud beschermd, maar ook dat heeft ze noodgedwongen op moeten geven. De rijken hebben er luxueuze landgoederen gebouwd en bedrijven er met hun vrienden de jacht. Maar toen waren de magische dieren en vogels, zoals de nachtjagers en de goudarenden, al uit het bos weggetrokken. Zij heeft geen idee waar de schitterende dieren en vogels zijn gebleven.

Niet alle landen zijn in verval geraakt. De Waituri zijn, evenals de Daska, een positieve uitzondering. De bewoners van het eilandenrijk Waktura zijn zich blijven ontwikkelen en hebben de handel in magneetkristallen, die alleen in hun gebied worden gewonnen, in handen. Hoewel hun leger klein is, zijn zij op het water en nu ook met hun luchtschepen, een geduchte tegenstander voor iedereen die met kwade bedoelingen naar het moeras komt.

Dat alles valt voor haar gevoel in het niet bij de nieuwe dreiging die de noordelijke landen spoedig zal bereiken. Op de Westzee heeft een zwarte vlek, die zich naar Varingholt beweegt, haar aandacht getrokken. Hier is

Magie in het spel. Haar waarneming wordt door een god afgeschermd. Zouden, na al die jaren, de landen ten noorden van het Grote Water opnieuw in een oorlog verwickeld raken? Varingholt heeft geen leger van enige betekenis meer. Het bestaat uit soldaten en officieren die bij de privélegers van de kooplieden geen onderdak konden vinden. Dat zegt genoeg over de kwaliteit van de zogenaamde militie.

Magie. Wie bezit die nog? Nanali bezat Magie en werd uiteindelijk godin. Zij kreeg het godendom van Mynnar, de zeegod die door de Kygs werd aanbeden. Met die Magie was ze in staat om haar totaal verlamde vriendin Iridia te genezen. Van Nanali's kinderen en kleinkinderen bezaten de meisjes Magie. Ze frons haar wenkbrauwen. Maar dat is al heel lang geleden. Bovendien heeft ze geen enkel idee waar hun afstammelingen nu zijn gebleven. Als één van hen nog over Magie beschikt en als die zich heel sterk manifesteert, zou zij de impuls in haar geest moeten kunnen registreren. Maar zij is er de laatste honderdvijftig jaar nooit mee geconfronteerd en daarom heeft ze er geen verdere aandacht aan besteed.

De godin maakt met beide handen een gebaar. De lucht voor haar begint te trillen. Ze concentreert zich op de Westzee. De zwarte plek is eigenlijk meer een golf. Het valt haar nu pas op dat de golf zich in twee delen heeft gesplitst. Eén beweegt zich in de richting van Varingholt en de tweede buigt verder af naar het zuidoosten. Gaat die naar het Grote Water, of naar Waktura? Ze spant zich tot het uiterste in om te zien wat de zwarte massa herbergt en ziet flarden van schepen die door roeiers worden voortbewogen en waarvan de zeilen zijn gestreken. Ze schudt haar hoofd en wil de concentratie verbreken als ze op een van de schepen een vrouw ziet, gekleed in een purperen gewaad, met een violetkleurige, pulserende steen in een hand. Verbaasd houdt ze haar concentratie een tel langer vast, maar het beeld is verdwenen.

De vermoeidheid neemt toe. Concentratie kost Energie en dat bezit geen enkele god onbeperkt. Ze besluit haar Energie zo snel mogelijk aan te vullen, iets wat ze alleen kan door te rusten. Ze glijdt terug naar een ander deel van haar onderkomen en strekt zich uit op de zachte matras.

* * *

Waktura

Rhulani landt zijn luchtskiff, zoals de kleinere luchtschepen worden genoemd, naast die van zijn zuster en het grotere luchtschip van zijn vader. Hij neutraliseert de twee magkristallen die zich aan de zijkant van de luchtskiff bevinden en wacht tot de rode kleur ervan in lichtgroen verandert. Daarna loopt hij naar het huis, dat twee verdiepingen heeft en deels uit hout is opgetrokken. Het ligt niet ver van de landingsplaats tussen een aantal bomen verscholen.

‘Je bent laat’, zegt zijn moeder bestraffend en wijst op een bord eten dat met een tweede bord wordt afgedekt. ‘Waar ben je geweest?’

‘Bij het laatste visserseiland dat niet ver van Varingholt ligt en ...’

‘Wat deed je daar?’ vraagt zijn zuster Naseka, die ruim een jaar ouder is dan hij, nieuwsgierig.

‘Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten’, zegt zijn vader en steekt de tabak in zijn pijp aan. ‘Wat heb je daar te zoeken?’

De net zeventien geworden Rhulani frommelt zenuwachtig aan de zwarte franjes van zijn leren jack. ‘Nou, eigenlijk niks bijzonders. Ik ... ik werd erdoor aangetrokken. Iets zei me dat ik erheen moest gaan.’ Hij zwijgt en kijkt zijn ouders niet aan. Rhulani pakt zijn lepel en begint aan de soep die rijkelijk met groenten is gevuld. Hij ziet vanuit zijn ooghoeken dat zijn ouders een moment naar hem kijken. Zijn moeder schudt haast onmerkbaar haar hoofd.

‘Wat heb je er gezien?’ vraagt ze zacht.

‘Eh, niets’, antwoordt hij en neemt nog een lepel soep. ‘Lekker.’

‘Ik ga straks naar de markt. Rhulani, jij gaat mee.’ Zijn moeder knikt naar hem.

Rhulani zwijgt en eet zijn kom leeg. Hij kijkt naar zijn zuster Naseka. ‘*Ga mee, ik wil je iets zeggen.*’

‘Goed.’

‘Mam, ik ga ook mee, ja? Ik heb mijn huiswerk al af’, zegt ze met een vragende blik op haar moeder.

‘Dan kan ze helpen roeien en gaat het wat sneller’, vult Rhulani aan.

‘We vertrekken over een minuut of tien’, beslist hun moeder.

Het is zoals altijd druk op de markt die aan de andere kant van het eiland wordt gehouden omdat zich daar een zandstrook bevindt waar de skiffs

kunnen aanleggen. De rest van het eiland wordt door mangrove en op sommige plaatsen rotsen omgeven. Moeder doet de inkopen en Rhulani loopt met Naseka naar een taveerne. Daar is het druk. Met wat geluk vinden ze een tafeltje voor twee personen. Rhulani bestelt twee glazen cider en wacht tot die voor hen staan. Hoewel hij gemakkelijk met zijn zuster zonder woorden kan communiceren, is dat niet altijd verstandig. Volgens Naseka zijn er misschien mensen die een dergelijk gesprek kunnen horen. Beiden nemen een slok en kijken onopvallend om zich heen. Niemand schenkt aandacht aan hen.

‘Wat heb je niet gezegd?’ vraagt ze.

‘In mijn gedachten heb ik een donkere vlek gezien die over zee uit het westen naar ons toe komt. Ik ben zo hoog mogelijk gaan vliegen en een stuk verder naar het westen gegaan dan ik paps en mams heb verteld, maar ik heb niets gezien. Ik zie die vlek alleen in mijn geest.’

Zijn zuster strekt een hand over de tafel naar hem uit. Hij legt zijn hand in de hare. Naseka buigt een moment haar hoofd en sluit haar ogen. Een paar tellen later laat ze zijn hand los. Ze kijkt hem een moment geschrokken aan en staat op. Zonder acht op hem te slaan, loopt ze terug naar de markt. Haastig volgt hij haar.

* * *

‘Wat is er?’ hoort ze hem nieuwsgierig vragen. ‘Wat heb je gezien?’

‘De zwarte golf, zoals jij die noemt, zijn schepen die deze kant op komen. Hun zeilen zijn gestreken. De schepen worden door roeiers voortbewogen.’

‘Maar ... maar wie heb je op de schepen gezien? Soldaten?’

Naseka schudt haar hoofd. ‘Alleen schepen, ik denk wel vijf. Ik voel dat er gevaar dreigt. Er is Magie in het spel.’

‘Magie? Zoals tussen jou en mij?’

Ze twijfelt. ‘Ik weet niet of dat echt Magie is. Als wij paps en mams over de schepen vertellen, moeten we ook zeggen wat wij kunnen. Ik bedoel dat we in onze geest bepaalde dingen kunnen zien en zonder woorden met elkaar kunnen communiceren. Paps zal ons niet serieus nemen.’

‘Of misschien weten ze dat al’, weifelt hij.

‘Heb jij het hun verteld?’ *Ik hoop van niet. Magie, of wat daarvoor doorgaat, wordt altijd als onzin of bijgeloof afgedaan. Op school is dat niet anders.*

Rhulani schudt zijn hoofd. 'Nee, dat zou ik eerst met jou overleggen. Zouden er meer Waituri zijn die Magie bezitten?'

'Geen idee.' Ze haalt haar schouders op. 'Ik ben er eigenlijk nooit mee bezig. Ik hoop dat ik dit jaar mijn diploma haal. Daarna wil ik mij verder ontwikkelen.'

'Magkristallen?'

Ze knikt. 'Er is nog steeds weinig over bekend hoe die werken en daar proberen wij achter te komen. Best moeilijk.'

Schouderophalend zegt Rhulani: 'Je hebt ze nodig om te kunnen vliegen, dat is voor mij het belangrijkste. Misschien is het ook een soort Magie. Dat kan toch?'

Naseka fronst haar wenkbrauwen. 'Er is vast wel een verklaring voor hoe de kristallen werken. Onze leraar denkt dat het met Energie te maken heeft.'

'Is dat belangrijk, ik bedoel dat de magkristallen misschien Energie uitstralen?'

'Dat weet ik niet. Misschien word je minder snel moe of je kunt je sneller voortbewegen.'

'Nou ja, dan kun je de jaarlijkse sportwedstrijd winnen', grinnikt haar jongere broer.

'Hoe gaat het met jouw studie?'

'Je bedoelt hoe we met kruit meer kunnen dan kanonskogels maken? Ik probeer op te letten als de leraar iets uitlegt. Misschien kunnen we op een dag kanonskogels vanaf een luchtschip afvuren. Daar rekent een eventuele vijand vast niet op', reageert Rhulani grinnikend.

'Nou, dat klinkt veelbelovend. Uitvindingen om mensen te doden. Kunnen jullie misschien iets onderzoeken dat ons positief helpt?' vraagt ze cynisch.

'Het gaat om ons leger', zegt hij gedecideerd.

Naseka schiet in de lach. 'Op school wordt toch ook geschiedenis gegeven? Wanneer is Waktura voor het laatst aangevallen?'

'Nou ja, zo'n driehonderd jaar geleden toen Varingholt ons binnenviel. Toen hebben wij gewonnen.'

'Wat je gewonnen noemt', smaalt ze. 'Mams komt naar de roeiboot. We gaan terug.'

Naseka kijkt naar Rhulani, die knikt. Ze zitten met paps en mams in de door olielampen verlichte woonkamer. Haar vader leest de plaatselijke krant en haar moeder speelt een kaartspel waarop vreemde figuren en tekens staan. Ze heeft haar wel eens gevraagd wat de spelregels zijn. Die zijn er niet, heeft ze haar geantwoord. Naseka heeft niet verder aangedrongen, al heeft ze mams' antwoord niet echt begrepen. Ze heeft geleerd dat alles op regels berust, ook de eigenschappen van de magkristallen. Oorzaak en gevolg. Daar houdt ze zich aan vast.

Dat heeft ze van haar vader. Hij bouwt luchtschepen en heeft daarin een grote naam verworven. Men komt van andere stammen om met hem een specifieke opdracht te bespreken. Haar familie behoort tot de arendstam. Er bestaat nog een aantal stammen, zoals de otter- en beverstam, maar het zijn slechts namen. Niemand hecht er veel betekenis aan.

'Eh, Rhulani en ik willen iets met jullie bespreken', begint ze. Haar hart klopt prompt in haar keel. *Misschien is het toch geen goed idee en doet paps het af als een hersenspinsel. Maar Rhulani heeft een zwarte golf gezien en ik schepen. Dat geloven mams en paps vast niet.*

Haar moeder staart nog een moment naar een paar kaarten en kijkt op.

'Ja?' vraagt paps zonder zijn krant neer te leggen.

'Rhulani en ik hebben een zwarte vlek, meer een golf, op de Westzee gezien. Ik ook schepen met roeiers.'

Mams draait zich naar haar toe en paps legt de krant neer. Beiden kijken haar en Rhulani fronsend aan.

'Wat bedoel je?' Het valt haar op dat haar vader niet naar haar, maar naar mams kijkt. Die slaat haar ogen neer.

'Rhulani, vertel wat je hebt gezien. Ik zal je verhaal aanvullen', zegt ze nu weer zelfverzekerd. *Ik zal mij niet laten overtuigen dat het een droom was.*

Nadat haar broer zijn verhaal hortend en stotend heeft verteld, waarbij hij de strenge blik van paps probeerde te ontwijken, vertelt ze wat zij heeft gezien. De frons in het voorhoofd van haar vader wordt dieper. 'Ik voel dat er gevaar dreigt', besluit ze haar verhaal.

'En hoe voel je dat?' vraagt haar vader. 'De vissers gaan best ver op zee, maar niemand heeft op de Westzee iets gezien. Als dat wel het geval zou zijn geweest, had ik het nu in het Waktura blad gelezen. Geen waarde aan dat

soort waanideeën hechten. Concentreer je op je studie. Dat is veel belangrijker.' Hij kijkt haar nog een moment aan en pakt de krant weer op.

'Lwandle, misschien moeten we dit wat anders aanpakken', zegt haar moeder zacht.

Haar echtgenoot perst zijn lippen een moment op elkaar en legt het blad weer neer. 'Denk je echt dat het nu de tijd is om hun te vertellen ...'

'Ja, dat is het. De Magie heeft zich bij hen misschien al eerder geopenbaard, zonder dat zij zich er bewust van zijn geweest.' Ze wacht zijn reactie niet af en vertelt verder.

Naseka luistert met open mond. Haar moeder stamt van de Varons af! Dat heeft ze nooit geweten. Haar verre, verre voorouders zijn afstammelingen van de godin Nanali, die door veel Waituri wordt aanbeden, hoewel niemand haar ooit heeft gezien. In de alleroudste Geschriften staan tekeningen van de godin.

'Ik bezit geen Magie, maar de kaarten vertellen mij wat de toekomst mij brengt. Ik kan niet voor anderen spreken. De Magie wordt door vrouwelijke afstammelingen aan volgende generaties doorgegeven. Hoe sterk die Magie is en wat die inhoudt, weet misschien alleen de godin Nanali. Ik aanbid haar en dat geeft mij kracht', eindigt haar moeder haar relaas.

'Dus ... dus Rhulani en ik bezitten Magie?'

Het blijft heel even stil, dan zegt haar moeder voorzichtig: 'Dat denk ik, al verbaast het mij dat Rhulani Magie bezit. Die wordt volgens de overleveringen alleen aan meisjes overgedragen.'

'Paps, wist jij dat ook?' vraagt ze plompverloren.

Haar vader zucht. 'Je moeder wist niet of Magie zich bij jou zou manifesteren. Dat Rhulani eveneens over een vorm van Magie beschikt, komt ook bij mij als een verrassing over. Maar hou het voor je. Loop er niet mee te koop. Mensen zijn achterdochtig en hebben angst voor alles wat zij niet begrijpen.'

Het wordt stil. Een olielamp flakkert en de vlam dooft. Er heerst opeens een bedompte stemming. Mams staat op en komt met een kan cider terug. Op de donkerbruine houten tafel staan glazen. Zwijgend schenkt ze voor allen een glas in.

Magie. Het komt opeens onwerkelijk op Naseka over.

'Maar hoe weet ik of ik meer Magie bezit en of ... of... ' Rhulani maakt een wanhoopsgebaar met beide handen en zwijgt.

‘Magie laat zich moeilijk beschrijven, ook hoe ze zich openbaart. De oudste Geschriften over de godin Nanali en haar vriendinnen, die haar bijstonden in haar strijd tegen goden en wrede onderdrukkers, verhalen over Magie die zich plotseling openbaart.’

‘Wat doen wij met wat we hebben gezien?’ vraagt Naseka.

‘Lwandle?’ vraagt haar moeder. ‘Wat denk je?’

Haar vader strijkt zich over zijn zwarte haar. ‘Als ik het rapporteer, moet ik verklaren hoe ik aan die informatie kom. Daarnaast is het de vraag of iemand mij zal geloven. Ik ga morgenochtend vroeg met mijn luchtschip zo ver mogelijk de Westzee op. Als er schepen naar ons toe komen, zou ik die moeten zien.’

‘Neem een paar extra magkristallen mee’, adviseert Naseka haar vader.

Eigenlijk vind ik dit een slecht plan. Als er mensen met kwade bedoelingen naar ons toe komen, beschikken ze misschien over wapens. Of Magie. Ze kijkt naar haar moeder, die nerveus met een lepelkje speelt.

‘Dat doe ik. Ik vertrek bij het eerste licht en ben vóór twaalf uur terug.’

‘Ik weet niet of dat een goed plan is’, zegt mams aarzelend.

‘Hebben de kaarten je dat verteld?’ Hij lacht. ‘Ik ontwerp luchtschepen en weet precies hoe ik de magkristallen moet manipuleren. Risico’s neem ik niet. Ik denk dat ik geen zwarte golf of schepen zal zien’, laat hij er enigszins spottend op volgen.

Waarom ga je dan, wil Naseka vragen, maar ze zwijgt. Haar moeder schudt haar hoofd.

Misschien had ik er niet over moeten beginnen, maar ik ben nieuwsgierig of de schepen die ik in mijn geest heb gezien, daar ook echt varen. Ik maak mij over paps niet ongerust. Er is geen betere vlieger. Maar toch...

‘Ik ga mee’, besluit ze.

‘Geen sprake van’, zegt haar vader direct.

‘Ik ga mee omdat ik de zwarte golf met schepen eerder zie dan jij. Misschien weet ik dan ook hoe ver zij van ons vandaan zijn en of zij naar ons toe komen. Het is ook mogelijk dat de schepen naar Sahrawi gaan. Dat kan toch?’

‘En, dat kun je met je Magie zien?’

‘Lwandle, ga niet. Mijn laatste kaart was een huilende vrouw. Dat duidt op verdriet’, zegt haar moeder ongerust.

‘Ik ga, al is het alleen maar om duidelijkheid te verschaffen en te bewijzen dat er geen vloot uit het westen naar ons toe komt.’

‘Ik ga mee’, herhaalt Naseka halsstarrig.

Haar vader kijkt haar een moment fronsend aan, dan haalt hij onverschillig zijn schouders op. ‘Ik vertrek om half zeven. Mocht je te laat zijn, ga ik alleen.’

Mams is bleek. Ze wrijft over haar handen en het huilen staat haar nader dan het lachen. Dat heeft met de kaart te maken die ze als laatste heeft gezien. Ik geloof daar niet in en paps neemt de kaarten ook niet serieus.

Naseka schudt haar hoofd en kijkt naar Rhulani, die afwisselend naar haar en mams staart.

Om half zeven verandert de kleur van de vier magkristallen van lichtgroen naar rood. Langzaam verheft het luchtschip zich. Achter hen in het oosten komt de zon op, die de spaarzame wolken in een violet licht zet. Haar vader manipuleert de kristallen zodat er een voorwaartse beweging ontstaat. De wind is ongunstig en hij besluit om geen zeil te hijsen. Hard gaat het niet. Volgens haar moeten de kristallen tot meer in staat zijn omdat er veel Energie in is opgeslagen. Dat heeft zij in haar studie ontdekt. Maar niemand van haar klas lijkt gedreven om te ontdekken hoe die Energie in magkristallen meer efficiënt kan worden vrijgemaakt.

Ze zijn bijna een uur onderweg als zij het laatste, zanderige eiland achter zich laten. Er staan wat hutten die een paar maanden per jaar door vissers worden gebruikt.

‘Zie je al iets?’ vraagt haar vader.

Hij klinkt sarcastisch. Dat kan ik mij wel een beetje voorstellen. Hij ziet niets.

Op het water ligt een deken van mist die zich uitstrekt zo ver zij kan zien. Is dat natuurlijk, vraagt ze zich opeens af. De zon wint snel aan sterkte en de mist zou op moeten lossen, maar dat gebeurt niet. Naseka probeert zich te concentreren en knijpt haar ogen dicht. Ze had Rhulani mee moeten nemen.

‘Ik denk dat we beter terug kunnen gaan’, zegt ze aarzelend. ‘Het ziet er naar uit dat de mist zich heel ver over het water uitstrekt, en die schijnt niet op te willen lossen.’

‘Je kunt daar niet doorheen kijken?’ vraagt haar vader met een grijns.

'Ik heb het geprobeerd.' Ze haalt haar schouders op. Paps gelooft mij niet en dat begrijp ik. Ik denk dat ik in zijn plaats ook zo zou reageren. Als ik naar de mist kijk, bekruipt me een onbehaaglijk gevoel dat ik niet kan verklaren.

'De zwarte golf komt naar ons toe.'

Een moment verstart ze, maar direct daarop beseft ze dat het de stem van haar broer is. Ze richt zich tot hem: *'Ik zie niets, alleen mist.'*

'Daar kun je niet doorheen kijken. De nevel is magisch en begint ongeveer honderd meter boven de zee. Mijn gevoel waarschuwt mij om er niet doorheen te vliegen.'

Ze richt zich tot haar vader en dringt aan: *'Laten we teruggaan, paps. Hier is niets te zien en we zijn al ver van het laatste eiland.'*

'Ik denk dat de mist heel dun is.' Zonder op haar antwoord te wachten, verandert haar vader de stand van de vier magkristallen. Het luchtschip glijdt langzaam naar de witte deken.

Nee, nee, wil ze roepen, maar de angst die haar bekruipt, knijpt haar keel dicht. Zonder het te beseffen pakt ze de twee magkristallen die zij als extra aandrijving heeft meegenomen vast. Langzaam naderen ze de nevel en verdwijnen erin. De mist is zo dik dat ze haar vader, die in de stuurhut staat, alleen nog heel vaag kan onderscheiden.

Plotseling verliest het luchtschip alle Energie. Verschrikt kijkt zij naar de magkristallen: die zijn egaal groen. Het schip valt als een steen naar beneden! Ze ziet wat verder naar het westen vijf zwarte schepen, die slechts een klein zeil voeren. Naseka hoort een dof gedonder. Haar hart begint te roffelen als ze ziet dat er vlammen van de schepen komen. Ze realiseert zich dat het luchtschip hen met kanonskogels probeert te raken.

We slaan te pletter en verdrinken! Dit kunnen we niet overleven. Wat schreeuwt paps nu? Ik kan hem niet verstaan.

Dan lost haar paniek op. Er daalt een onverklaarbare kalmte op haar neer. Ze hebben nog een paar tellen voor het luchtschip op het water te pletter slaat. Ze concentreert zich op de magkristallen in haar handen en een weldadige warmte neemt bezit van haar. Zonder erbij na te denken, stuurt ze de vrijgekomen Energie naar de vier kristallen van het luchtschip. Die kleuren direct rood. Het schip gaat veel langzamer naar beneden, maar de neerwaartse snelheid is nog altijd te groot om niet in het water te belanden.

“Wat ... wat was dat?” Haar vader kijkt lijkbleek naar haar op. Hij is tijdens de duikvlucht van het luchtschip gevallen en krabbelt nu omhoog. Krampachtig houdt hij zich vast aan een van de koorden die worden gebruikt om het luchtschip te verankeren.

‘Kunnen we opstijgen?’ vraagt ze.

Hij komt bij zijn positieven en gaat de stuurhut weer in.

Dan gebeurt het.

De schepen zijn dichterbij gekomen en vuren opnieuw kanonskogels op hen af. Enkele vallen tekort, andere missen het luchtschip en komen links en rechts van hen in het water terecht. Maar één treft het schip. In een flits ziet ze haar vader samen met een deel van de stuurhut overboord slaan.

‘Paps, paps, papa!’ Ze komt omhoog en kijkt naar haar bebloede bovenarm, waar een houtsplinter haar jack heeft opengescheurd. Omdat de stuurhut is weggeslagen, is het schip onbestuurbaar geworden. Ze ziet slechts twee magkristallen die flakkeren alsof ze elk moment de geest kunnen geven. Water en kristallen gaat niet goed samen, weet ze.

Het luchtschip slaat op het water en kapseist. Vanuit het westen komen donkere schepen naar haar toe. Lange roeispanten steken er links en rechts uit. Er worden geen kanonskogels meer afgevuurd. Het doel, hun luchtschip, is vernietigd. Overal drijven stukken hout. Hier kan ze niet blijven. Ze kan goed zwemmen, maar de afstand tot het visserseiland is veel te groot. Ze steekt een magkristal, dat ze vreemd genoeg niet heeft losgelaten, in haar jack en klampt zich vast aan een groot stuk hout dat een deel van de stuurhut was. Als het vloed is, zal zij misschien naar een van hun eilanden drijven, waarbij ze het geluk moet hebben dat zij door niemand op de schepen wordt ontdekt. Ze hoopt dat de rode haaien en vooral de zwart-witte orca’s niet in deze wateren voorkomen. Deze zeezoogdieren zullen korte metten met haar maken. Of de kraken. Die zijn volgens de verhalen menige visser noodlottig geworden.

Haar hoop blijkt ijdel. Het stuk wrakhout drijft verder de zee op, in de richting van de dichterbij komende zwarte schepen. Naseka probeert haar angst te onderdrukken. De situatie is hopeloos.

In de verte maakt een kleine boot zich los van een van de schepen en komt haar richting op.

Afgelopen, denkt ze wanhopig. Ze kan zich voorstellen wat de barbaren met haar van plan zijn. Zonder erbij na te denken, gaat haar hand naar het magkristal in haar jack. Het kristal voelt warm aan. *Hoe kan dat in het water?*

De boot met vier roeiers komt akelig dichtbij. Midden in de boot schreeuwt een persoon iets wat zij niet kan verstaan. Hij wijst met een lange harpoen naar haar.

* * *

Ysland

Met een schok komt de godin omhoog van haar zachte matras. Een groen gewaad valt om haar heen en ze glijdt naar het midden van haar onderkomen. De Magie die stervelingen gebruiken, kan ze het best beoordelen in het midden van haar zuiver ronde verblijf.

Het is een paar uur licht. Ze heeft geen idee hoelang ze erover heeft gedaan om haar Energie aan te vullen. Ze concentreert zich en haar blik gaat naar het zuiden, waar een sterveling onverwacht veel Energie gebruikt. Die persoon kan dat alleen als zij over Magie beschikt.

Haar geest vliegt over Varingholt en buigt af naar het Westen. De Energie brengt haar een moment aan het wankelen. Het is geen magkristal, die straalt niet zo veel Energie uit en de impuls ervan is heel anders. Het kan van de zwarte schepen komen. Opeens ziet ze een jonge vrouw in het water, die zich aan een stuk hout vastklampt met een meter of tien voor haar een roeiboort waarin iemand met een harpoen naar haar wijst. Zij heeft deze vrouw, die een kristal bezit dat een enorme hoeveelheid Energie uitstraalt, nooit eerder gezien.

Nee, dat kan niet. De jonge vrouw manipuleert het kristal door er bewust of onbewust haar Magie aan te verbinden. Dat is haast onmogelijk omdat het kristal zich in het water bevindt. De jonge vrouw moet over heel veel Magie beschikken. Wie is zij? Waarom is zij haar nooit eerder opgevallen? Het is al tijden geleden dat een sterveling kwistig met Magie om zich heen strooide. Zij was zich daar terdege van bewust en heeft toen ingegrepen. Ze heeft ervoor gezorgd dat de vrouw niet langer in staat was om andere stervelingen haar wil op te leggen. Dat geval had een tragisch einde. De vrouw heeft zich opgehangen. Het heeft haar veel pijn gedaan, maar er was toen geen andere

oplossing. Een godin kan een sterveling soms haar Magie afnemen, of haar ervoor afschermen als de vrouw zich er niet van bewust is dat zij over Magie beschikt. Zo is het tot nu toe altijd geweest.

Ze laat haar gedachten naar zeedieren in de omgeving van de jonge vrouw gaan en vindt twee kraken. Die zijn gemakkelijker te beïnvloeden dan orca's, die zich echter ook naar haar wensen voegen. Maar daar is meer Magie voor nodig en de dodelijke rovers bevinden zich te ver van de plaats waar de jonge vrouw voor haar leven vecht. Zij moet zo snel mogelijk naar het strand. De roeiboot met haar belagers is daarbij het hulpmiddel.

De godin sluit haar ogen en prevelt een paar woorden. Daarna trekt ze zich terug in haar verblijf. Ze is van plan om zo spoedig mogelijk in een droom aan de vrouw te verschijnen.

* * *

Waktura

Doodsbang kijkt Naseka naar de man die dreigt de harpoen naar haar te gooien. Ze laat zich wat meer in het water zakken. Hij staat te schreeuwen en doet moeite om zijn evenwicht te bewaren. Naseka heeft geen idee wat hij zegt, maar het is niet moeilijk om daarnaar te raden.

‘Nee!’ schreeuwt ze en steekt een hand omhoog. ‘Ik kom wel naar je ...’

Om haar heen komt het water in beweging. Er schuurt iets langs haar leren broek. Ze verstijft: een rode haai! Maar zij ziet de kenmerkende rode vin van de levensgevaarlijke rover niet. In plaats daarvan komt een donkerbruine arm met grote zuignappen langs de roeiboot omhoog en wikkelt zich om het been van de man met de harpoen. Een kraken! De man geeft een schreeuw en wordt door het dier overboord getrokken. Daar blijft het niet bij. Er komen meer afzichtelijke armen van de reuzeninktvisen in het scheepje. De roeiers slaan met hun spanen naar de armen en een van hen steekt zijn dolk erin, maar het helpt hen niet. Binnen een minuut verdwijnen allen in de diepte.

Naseka heeft weinig tijd nodig om te beseffen dat de roeiboot haar redding kan worden, als tenminste de kraken het niet ook op haar hebben voorzien. Ze zwemt naar het scheepje, hijst zich aan boord, pakt twee roeispanten en begint met de moed der wanhoop te roeien. De kust is nog ver en als een

van de schepen een tweede roeiboot lanceert, zullen ze haar alsnog gevangenemen. Wanhopig kijkt ze naar de schepen die op haar winnen. In een impuls pakt ze het kristal uit haar jack en duwt het onderwater. Haar arm met het kristal wordt warm en het water komt een stukje omhoog. Een golf duwt de roeiboot in de richting van de kust. Verbaasd ziet ze de afstand tussen haar en de zwarte schepen snel groter worden. Naseka concentreert zich op de golf die de voorkant van de roeiboot iets uit het water tilt. Haar hand met het kristal komt omhoog, maar haar concentratie verslapt niet. Ze is in staat om het water van de zee te manipuleren! Haar lichaam is warm. Het magkristal is niet rood meer, maar lichtgroen. De Energie is weggevoerd. *Die heb ik overgenomen. Ik wist wel dat dat mogelijk was, maar waarom heb ik dat nooit eerder ontdekt?*

Na bijna een half uur komt ze aan bij het strand van het visserseiland. Ze landt de roeiboot op het zand en loopt naar een van de vissershutten. Daar is niemand. Naseka bibbert van de kou. Ze heeft ook zware hoofdpijn en ziet af en toe sterretjes. Er ligt droog hout in de hut met daarnaast een kan met olie en in waterdichte huid verpakt een aantal lufers.

Tien minuten later brandt er een vuur. Ze trekt haar kleding uit en hangt die aan een koord dat dichtbij het vuur is gespannen. Daarna zet ze haar gedachten open voor Rhulani, die misschien al honderd keer heeft geprobeerd haar te bereiken. Mams zal naast hem zitten.

'Wat is er gebeurd?'

'Ik zit in een vissershut op het visserseiland. Paps heb ik niet kunnen redden. Kom naar mij toe en breng kleding mee. Ik zal jou en mams vertellen wat ons is overkomen.'

'Goed. Ik ben over uiterlijk een uur bij je.'

Een aantal uren later heeft ze alles verteld. Haar moeder zit er verslagen bij en huilt veel. Rhulani ziet bleek. Naseka houdt niets achter.

'Hoe ... hoe is het mogelijk dat een magkristal in het water nog Energie geeft?' vraagt haar broer.

Naseka schudt haar hoofd. 'Tijdens onze studie hebben wij aangenomen dat magkristallen die met water in aanraking komen, Energie verliezen. Er zijn testen gedaan, maar de resultaten waren soms heel verschillend.'

Haar moeder snuit haar neus en zegt dan: 'Je hebt onwillekeurig van je eigen Magie gebruik gemaakt. Die moet heel sterk zijn, hoewel ik er nog nooit van heb gehoord dat iemand water kan manipuleren. Volgens de geschriften had de godin Nanali een band met de rode haaien.'

'Mams, we moeten de Raad waarschuwen. Degenen op de schepen hebben geen goede bedoelingen. We kunnen het verhaal zonder Magie vertellen. Paps wilde de magkristallen uittesten en is daarbij boven de Westzee gaan vliegen. Ik ben met hem meegegaan.'

'Ik weet niet of ze je zullen geloven', reageert haar broer.

'Wat dan? Hun over de Magie vertellen die mij van een wisse dood heeft gered?'

'Je zuster heeft gelijk. Rhulani, jij blijft hier en ik ga met Naseka naar de Raad.'

'We moeten niet te lang wachten', stelt ze voor.

'Wij gaan nu', beslist haar moeder. 'Geen woord over Magie.'

'Ze gaan in ieder geval verkennen', zegt haar moeder nadat ze laat in de middag teruggekeerd zijn. 'Ze hadden geen idee waar het over ging. Dat is vreemd. Er moeten zich toch ook vissers in dat gebied bevinden waar Lwandle is ... is...'

Haar stem stukt en Naseka legt een troostende arm om haar schouders. 'Mams, ik...' Ze komt niet uit haar woorden en barst zelf ook in huilen uit.

Ze omhelzen elkaar een tijdje en het duurt even voor zij zich weer onder controle heeft. Dan haalt ze haar neus op en snikt na: 'Ik heb geprobeerd paps te overtuigen om eerder terug te gaan, maar hij wilde niet luisteren.'

'Lieverd, je vader was niet gemakkelijk te overtuigen. Hij heeft mijn waarschuwing ook in de wind geslagen.' Haar moeder veegt de tranen van haar wangen. 'Hoe nu verder?'

'We moeten vooruitkijken. Ik weet ook veel van magkristallen. De kopers van de luchtschepen hebben bijna nooit een idee hoe die werken. Zij komen met hun schepen, waar ze die ook laten bouwen, echt wel naar ons toe om meer over de magkristallen te leren. We slaan ons er doorheen.'

'Zolang de indringers ons niet aanvallen.'

'Ons leger is niet groot, maar best goed georganiseerd. Bovendien beschikken wij over luchtschepen.' En Magie, wil ze erbij zeggen, maar ze

zwijgt. 'Mams, ik ga naar bed. Ik hoop dat ik kan slapen na wat ik vandaag heb meegemaakt.'

'Ik vlieg naar Alani. Hij is luitenant in ons leger', zegt Rhulani.

'Geen woord over Magie tegen je vriend', druk zijn moeder hem op het hart.

'Ik zwijg als het graf. Als iemand weet wat ons leger gaat doen, is hij het.'

Misschien spoelt paps' lichaam aan op een van de stranden, denkt Naseka wanhopig als ze onder de donsdeken ligt. Hoe is het mogelijk dat ik het wel heb overleefd, vraagt ze zich af voor de vermoedheid het van haar verdriet wint. Haar oogleden worden zwaar en ze valt in een diepe slaap.

Verbaasd kijkt ze om zich heen. Ze zit in de hut waar ze haar kleren heeft gedroogd. Het vuur smeult en geeft een rode gloed. Dat had allang uit moeten zijn. Ik droom, maar deze droom is akelig echt. Ze brengt een hand naar het nagloeiende vuur, dat de hut in een spookachtig schijnsel zet. Naseka voelt de hitte en trekt haar hand haastig terug.

Dan wordt haar aandacht door een oude vrouw getrokken. Ze is in een groen gewaad gekleed, dat haar van haar hals tot haar voeten bedekt. Op het gewaad zijn enorme, zilverkleurige zeedieren geborduurd. Nu weet ze zeker dat ze droomt. Maar waarom lijkt dit alles zo echt?

De vrouw kijkt haar doordringend aan, maar zegt niets.

Moet ik iets zeggen? Dit is niet echt. Straks word ik wakker en ben ik deze droom vergeten.

Als ze wil vragen wie zij is, neemt de vrouw het woord. 'Kind, kom naar mij toe.'

Ze heeft mij in het Waituri toegesproken, gaat het door Naseka heen. Maar zij is niet van ons volk; haar huidskleur is veel lichter. Misschien is zij de geest van een allang overleden persoon.

Naseka komt langzaam omhoog en gaat naar de vreemde verschijning toe. De vrouw kijkt haar vriendelijk aan en strekt haar beide handen uit. Naseka aarzelt een tel en legt haar handen in de hare.

Opeens begint alles om haar heen te draaien. Ze ziet een bos, diersoorten die ze niet herkent, vier watervallen en een vrouw die haar armen schuin omhoog strekt en naar boven kijkt. En nog veel meer. Vrouwen, mannen, een enorme draak, een brandend kasteel. Naseka probeert te begripen wat er aan

haar geest voorbijtrekt. De beelden gaan steeds sneller draaien en ze kan niet meer onderscheiden wat die voorstellen. De carroussel stopt abrupt en de vrouw laat haar handen los. Wankelend doet Naseka een stap achteruit.

'Ga zitten', zegt de vrouw vriendelijk.

Tot Naseka's verbazing verschijnt er een tafel met twee stoelen in de hut. Op de tafel staan een theepot en twee bekers. Een onzichtbare hand schenkt voor hen in. De vrouw pakt een beker en neemt een slok. Naseka doet hetzelfde. De thee is zoet en smaakt heerlijk.

'Wie ben je?' vraagt de vrouw.

Dat zou ik haar ook willen vragen.

'Ik ben Naseka. Ik ben een Waituri en ...' Ze schudt haar hoofd. De woorden blijven komen. Ze vertelt over wat haar is overkomen en pinkt een traan weg als ze haar vader noemt. Als laatste zegt ze: "Rhulani heeft de donkere wolk als eerste gezien. Hij bezit ook Magie; hij en ik kunnen zonder woorden met elkaar spreken.' Daarna stopt ze. Ze heeft geen woorden meer.

'Rhulani?' vraagt de vrouw zacht.

'Mijn broer. Hij is ruim een jaar jonger dan ik.'

'Je broer?' klinkt het ongelovig.

Naseka knikt. 'Alleen mams weet dat wij Magie bezitten. We houden het geheim.'

Er valt een stilte. De vrouw frons haar wenkbrauwen en kijkt haar een moment ongelovig aan voor ze zich herneemt. 'Naseka, wil je weten wie ik ben?'

Het is de eerste keer dat ze mijn naam noemt. Maar het is niet echt. Ze neemt nog een slok van de lekkere thee.

'Ja, ook al is dit slechts een droom.'

'Ik ben een oude vrouw die het beste met je voor heeft. Je moeder stamt af van de godin Nanali en via haar bloedlijn is de Magie aan jou doorgegeven.'

'Hoe ... hoe weet je dat?'

'Omdat ik Nanali heb gekend.'

Nu weet ik zeker dat ik droom. Niemand wordt driehonderd jaar oud!

'Je Magie. Vergeet niet dat die een prijs heeft.'

'Een prijs?'